

עפ"ג (חיפה) 55369-02-16 - אשרף זייד נ' מדינת ישראל

עפ"ג (חיפה) 55369-02-16 - אשרף זייד נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ג (חיפה) 55369-02-16

אשרף זייד

ע"י ב"כ עו"ד דרויש מוחמד

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' מ. הרטמן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[05.05.2016]

בפני הרכב השופטים:

י' גריל שופט בכיר, [אב"ד]

כ' סעב, שופט

א' לוי, שופט

פסק דין

כללי

מרכז של האירוע נשוא ערעור זה מצוי אי-שם בשנת 2004, לפני כ-12 שנים. היה זה כאשר המערער, מר אשרף זייד, פנה ביום 23 מאי 2004 בשעת אחר-צהריים אל בוחן-תנועה מתחנת המשטרה בחדרה והודיע לו, כי יום קודם לכן, ב-22 במאי 2004 בשעת ערב, בפרדיס, פגע בו כלי-רכב. לפי טענת המערער באוזני אותו בוחן-התנועה, היה זה כלי-רכב מסוג מיצובישי, נהוג בידי הגב' זוהה תאופיק, תושבת הכפר באענה. ביום 22.11.04, פנה המערער, באמצעות עורך-דינו, לחברת הביטוח "הראל" כדי לקבל כספי פיצוי בגין נזקי גוף על סמך ההודעה האמורה. חוקרי משטרת ישראל לא נתנו אמון בהודעתו של המערער בפני הבוחן ופתחו בחקירה לבחינת החשד, שמא היא כוזבת.

בתום חקירה זו, באה המשיבה לדעה, שהודעה זו בכזב יסודה, ולפיכך, כעבור כשנתיים (בתום חקירה בחשד זה), טרחה והגישה כתב-אישום נגד המערער ובמסגרתו, האשימה אותו בעבירה של ידיעות כוזבות, בניגוד לסעיף 243 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובעבירה שעניינה ניסיון לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 ו-25 לחוק העונשין. ההליכים בבית משפט השלום - ה"גלגול הראשון"

משפטו של המערער בפני בית המשפט השלום בחדרה החל בחודש אוקטובר 2006. בחודש נובמבר 2006, כפר המערער באשמות שיוחסו לו ולפיכך, נקבע התיק לשמיעת ראיות בפני כבוד השופט אהוד קפלן.

בישיבת ה- 16 באפריל 2007, הודיע בא כוחו של המערער כי הוא מתנגד לקבלת אמרת ההודייה שמסר המערער בפני חוקר ההונאות וביקש שבית המשפט יערוך "משפט זוטא" לבחינת קבילות אמרה זו. הוא טען, שאליבא דמרשו, במהלך חקירתו במשטרה הודיע החוקר למערער שהוא צפוי למעצר בן 5 ימים, אך הבטיח לשחררו מן המעצר אם יספר את האמת. פעולה זו הכניעה, כך נטען, את המערער להודות במה שלא עשה. הוא הודה באוזני חוקר ההונאות, שפעל כפי שפעל בכוונה לרמות את חברת הביטוח וכך לגבות במרמה כספים. הודאה זו נמסרה, כך נטען, "בהתאם להנחיית החוקר".

דא עקא, שביהמ"ש שלל את בקשת הסנגור לעריכת "משפט זוטא" לבחינת קבילות ההודיה וקבע, כי "טענת הזוטא" תישמע "במסגרת התיק עצמו". הטעם להחלטה זו נעוץ היה בכך שהסנגור טרח והעלה את טענת הזוטא לראשונה בתחילת ישיבת שמיעת הראיות, אשר אליה זומנו והתייצבו כבר עדים, אשר לא היו העדים הנוגעים לסוגיית קבילות ההודיה. לפיכך, נשמעו באותה ישיבה עדויות נהגת כלי הרכב "הפוגע", הגברת מהא מראענה ובעלת כלי-הרכב, אחותה, עו"ד מראענה מייסון.

בישיבת ה- 5.9.07 נמשכה פרשת התביעה בתיק. בישיבה זו העיד בפני בית-המשפט בן-דודתו של המערער, אשר נכח באירוע נשוא התיק, מר ג'יהאד זייד וכן חוקר ההונאה אשר חקר את המערער, מר מאג'ד פואז.

ביום 17.1.08 נשמעה פרשת ההגנה בתיק. זו כללה את עדותו של המערער עצמו בלבד.

ביום 23.3.08 מסר כבוד השופט קפלן את הכרעת-דינו בעניינו של המערער. במסגרתה, מצא לזכות את המערער מהאשמה, שיוחסה לו מחמת ספק סביר, אשר לא הוסר על-ידי התביעה.

על הכרעת-דין זו הוגש ערעור מטעם המשיבה, אשר נדון בפני הרכב שופטי בית-המשפט המחוזי בחיפה בראשות האב"ד, השופט רון שפירא. ביום 29.10.09 פסק הרכב זה לבטל את הכרעת-הדין המזכה שניתנה על-ידי בית-משפט קמא ולהחזיר הדיון לבית-משפט קמא, על-מנת שיכתוב הכרעת-דין חדשה, שבמסגרתה ייתן דעתו לשני המוצגים - ת/3 (תעודה רפואית, שבמסגרתה צוין דיווח של המערער על פציעתו באוזני הרופא, (ד"ר שורא רדא) ו- ת/4, הודעתו של המערער בפני חוקר משטרה, שבמסגרתה הודה המערער במיוחס לו בכתב-האישום). הודעה זו (ת/4) הוגשה בדיון של ה- 5.9.07, ללא התנגדות מצד ההגנה; דא עקא, טענות, אשר הועלו כנגד קבילותה ביחס אליה, לא נבחנו ולא הוכרעו במסגרת הכרעת-הדין.

ההליכים בבית משפט השלום - ה"גלגול השני"

השופט קפלן חזר ונדרש לראיות בתיק, ובפרט, התייחס לשתי הנקודות, אשר אליהן התבקש להתייחס על-ידי בית-המשפט המחוזי. לנוכח הודאת המערער בחקירה, וכן בהתחשב באי-ההתאמה בין המועד שצוין על-גבי תעודה רפואית שהוגשה מטעמו של המערער, לבין מועד התאונה הנטענת, מצא כי יש בשני הנתונים הללו כדי להתיר את הספקות, שנותרו בליבו ביחס לאשמת המערער בתחילה, ולפיכך הורה על הרשעתו בדין.

הכרעת-דין מרשיעה זו ניתנה ביום 28.01.10. בדיון מיום 14.04.10, גזר השופט קפלן למערער עונש מאסר בן ארבעה חודשים ועונש מאסר מותנה בן שישה חודשים.

דא עקא, שבכך, לא נסתיימו גלגוליו של תיק זה.

הפעם, היה זה תורו של המערער שלפנינו לערער על פסק-הדין המרשיע. הערעור נדון בפני הרכב בית-משפט זה בראשות כבוד השופט עודד גרשון.

בית-המשפט המחוזי הכריע בערעור בפסק-דין מיום 30.12.10 והורה על ביטול ההרשעה ועל שמיעת התיק מחדש בפני מותב אחר של בית-משפט השלום מזה שדן בו מלכתחילה. הטעם לדבר נעוץ היה בכך שהמערער טען בפני בית-משפט קמא לאי-קבילות ההודאה שמסר בפני חוקר המטרה (טענה שהועלתה, כזכור, כבר בשנת 2007), אך בית-המשפט בהכרעת-דין האחרונה לא התייחס לטענת הזוטא כלל.

בית-המשפט המחוזי הדגיש, בהחלטתו, כי איננו מביע דעה לגוף הטענה נגד קבילות האמרה, אלא מציין, ששומה היה על בית-משפט קמא להתייחס לטענה ולקבלה או לדחותה, אך לא להתעלם הימנה לחלוטין.

ההליכים בבית משפט השלום - ה"גלגול השלישי"

ואכן, ביום 4 אוקטובר 2011 החל כבוד השופט אביהו גופמן לשמוע ראיות בתיק. עדות חלקם של העדים נשמעה מחדש, עדים נוספים העידו, ולגבי אחד העדים הוסכם על דעת הצדדים שפרוטוקול הדיון הקודם ישמש כפרוטוקול הדיון בהליך המחודש. ביום 15 במרץ 2015, מסר כבוד השופט גופמן את הכרעת-דינו בתיק.

במסגרת הכרעת-הדין, הוא סקר את עדויות העדים כולם וקבע ממצאים תוך בחינת מהימנות העדויות לגופן. כך, קבע, שהמערער מסר הודעה בה הודה שתלונתו הייתה תלונת-שווא כדי לנסות לקבל כסף מהביטוח במרמה וכי לא אירעה כל תאונה בה נפגע מרכב כלשהו; הוא דחה את טענת המערער, שלפיה הודעתו לא הוקראה לו וכי אין לקבל את האמור בהודעותיו במטרה. בית-המשפט עמד על כך שהיעדר האמינות של גרסת המערער עולה מעדותם הברורה והאמינה של החוקרים, אשר שללו את טענתו כי איימו עליו או לחצו עליו, מכך שהרופא, ד"ר רדא, מאשר שלא נמצאו סימני חבלה, מכך שבן-דודו הודה במטרה שהמערער אמר לו "שיגיד שרכב פגע בו" ומחוסר ההתאמה בין התיאור שאותו מסר המערער ביחס לנסיבות פציעתו לבין הממצאים הרפואיים אשר הוצגו לו.

גם התנהגותו של המערער מיד לאחר התאונה הנטענת (הליכה לביתה של הנהגת "הפוגעת" ולא לטיפול רפואי), פגמה, לפי קביעת בית-המשפט, באמינות המערער.

לפיכך, קבע שלא נתעורר ספק סביר בגרסת התביעה, ולפיכך, כי דין המערער להיות מורשע בדינו.

הפעם, גזר לו בית-המשפט 6 חודשי מאסר על-תנאי וקנס בסך 6,000 ₪.

גם עם פסק-דין זה לא השלים המערער שלפנינו, ובאמצעות בא-כוחו המלומד ערער עליו. זהו, אפוא, הרכב שלישי של בית משפט זה הדין בערעורים על פסקי דין שניתנו בפרשה זו. במהלך הדיון שלפנינו צמצם הסנגור את ערעורו והפנה חיציו כלפי הכרעת-הדין בלבד.

נימוקי הערעור

בערעורו, טען בא-כוח המערער שורה של טענות לקעקוע הכרעת-דינה של הערכאה הראשונה-

- א. בית-המשפט לא ערך משפט זוטא לבחינת קבילות הודייתו של המערער בחקירה; המערער הודה מפאת אמצעים פסולים שהופעלו עליו וראוי היה לבחון טענה זו לגופה בבית-המשפט. נטען גם שלא ידע מהו תוכן ההודייה שעליה חתם.
- ב. במסמך הרופא בעניינו של המערער, בו נרשמה תלונתו לראשונה צוין בטעות (בתום-לב) תאריך, אשר איננו תואם את תאריך האירוע. מאחר שהאמור בטעות תמת לב, לא היה נכון להתייחס בספקנות לאמיתות המסמך.
- ג. מכלול הראיות המצביעות על חפותו של המערער, גובר במשקלו על משקל הראיות, אשר הצביעו על אשמתו; עדותו של המערער עצמו היתה אמינה וראויה לאמון בית-המשפט; הוא נפצע באירוע ונזקק לטיפול ארוך ורב-היקף בחבלתו.
- ד. יש לדחות את עדותה של הנהגת כבלתי אמינה ושקרית שכן בוחן התנועה העיד בבית המשפט שהיא שמסרה בפניו שהולך-הרגל (הנאשם) התפרץ בין שני כלי רכב חונים; בעדותה שלה בפני בית-המשפט טענה שכלל לא אמרה זאת.
- ה. עדותו של בן-דודתו של המערער תומכת בדבריו. ראוי לדחות אמרתו המשטרתית, שלפיה המערער הודה באוזניו שהמציא את התאונה לצורך קבלת תגמול כספי ולקבל את עדותו בפני בית-המשפט שהיה עד למצבו של המערער מיד לאחר שנחבל ואף ליווהו לבית הנהגת. ראוי היה לתת אמון בדבריו כאשר אישר בעדותו את דבר קרות האירוע, את העובדה שראה את הנאשם לאחר שנפל, וכשרגליו מצויות מתחת לפגוש הרכב. כן ראוי לקבל את דבריו, שלפיהם זיהה את הנהגת הפוגעת ולפיכך, "סחב" את הנאשם עד לבית הוריה, כדי להודיע להם על קרות התאונה.
- ו. הנהגת הפוגעת מודה ששהתה ברכבה במקום בו טוען המערער שנפגע; כמו-כן עלה, שהיא הייתה נהגת חדשה ביום האירוע וניסתה להסתיר פרט זה מפאת שלא עמד לה כיסוי ביטוחי בהתחשב בכך. זה גם היה המניע שלה להתחמק מאחריות לתאונה. העובדה שהביטה לאחור וראתה את המערער ממשיך ללכת, מלמדת שהייתה מעורבת באירוע וכעת מנסה להתחמק ממעורבות זו, ולהסתיר את העובדה שברחה מהמקום.
- ז. גם הסתירה בין עדות הנהגת, מהא, לבין עדות אחותה, מייסון, ביחס למקור ידיעת האחות בדבר קרות התאונה מלמדת על כך, שאין לתת אמון בעדותה של מהא.

ח. ראוי היה לקבוע, על בסיס עדות הרופא, ד"ר שורא רדא, כי המערער פנה אליו לאחר התאונה לבדיקה וכי בבדיקתו נמצאה הגבלה בתנועה וממצאים המעידים על פגיעות ברגל וכי לפיכך, הפנה הרופא את המערער לטיפול בבית-החולים. ט. ראוי לדחות את אמרת ההודיה של המערער ולהעדיף את אמרת - "התלונה" שהגיש, שכן האחרונה הוגשה בלא הפעלת לחץ ואילו הראשונה ניתנה תחת לחצם של החוקרים ואיומיהם, תוך שתשאלו לא תועד כדבעי.

תשובת המשיבה

באת-כוחה המלומדת של המשיבה עתרה לדחיית הערעור.

לדבריה, הכרעת-הדין מנומקת ומתבססת על ממצאי מהימנות אשר אין דרכה של ערכאת-ערעור להתערב בהם בקלות. הערכאה הראשונה דחתה את טענות המערער נגד קבילות הודאתו ודחתה את טענותיו ביחס לאמצעים פסולים, אשר הופעלו נגדו. הפרקליטה המלומדת אף הצביעה על כך, שבמהלך גלגולי התיק נשמעו טענות שונות ומשונות נגד אמצעי-החקירה שננקטו. טענות אלו התפתחו והשתנו במעלה הדרך. לדבריה, "גם היום לא ברור מה פשר האיום או הלחץ אשר הופעל על המערער". בתגובה לטענה, שלפיה לא נערך משפט זוטא כנדרש, ציינה הפרקליטה ש"במסגרת ההליך בסבב השני למעשה לא נתבקשה הפרדה של הליך הזוטא וההליך העיקרי והעדים נשמעו כמקשה אחת כאשר ההגנה ביקשה לשמוע 4 עדים בלבד ויתר הפרוטוקולים הוגשו בהסכמה".

דין והכרעה

ייאמר מיד בפתח הדברים, בערעור זה אין כל ממש.

הערעור מתבסס רובו ככולו על תקיפת קביעות מהימנות וממצאי עובדה שנעשו בידי הערכאה הראשונה במסגרת סמכותה. קביעות אלו נומקו היטב והתבססו כדבעי בחומר הראייתי, ולפיכך אין מקום להתערבותה של ערכאת-הערעור בהם.

עוד בטרם שנבחן את טענותיו המהותיות של המערער שלפנינו, ראוי להתייחס לטענה פרוצדורלית שאותה הפנה נגד הכרעת-הדין קמא. לפיה, נמנע בית-משפט קמא מלערוך "משפט זוטא" כהוויתו, בנפרד מכלל פרשת התביעה בניגוד לדין, ובכך, פגע בזכויותיו הדיוניות של המערער.

אי עריכת "משפט זוטא" לבחינת קבילות הודיית המערער (ת/4).

נחלק ההתייחסות לטענה זו לשני חלקים - עובדתי ומשפטי.

בהיבט העובדתי, אכן, בפסק-דין של בית-משפט זה מיום 30.12.10, בוטלה הכרעת-הדין בעניינו של המערער מאחר שבית-משפט השלום (כבוד השופט קפלן) לא התייחס, במסגרת הכרעת-דינו לטענות המערער נגד קבילות הודייתו. בית-המשפט ציין, כי איננו מחווה דעתו לעיצומן של הטענות נגד קבילות הראייה, אך ציין, כי ראוי להתייחס אליהן במפורש ולא להתעלם מהן.

עם החזרת התיק לדיון לפני הערכאה הראשונה בפני כבוד סגן הנשיא, השופט גופמן, ביום 13.2.11, הוקרא כתב האישום למערער; בא-כוחו כפר בשמו בעובדות כתב-האישום והתיק נקבע לשמיעת ראיות. לא בשלב זה ולא בשום שלב אחר, התבקש בית-המשפט לערוך "משפט זוטא" לבחינת קבילות ההודיה. יותר מכך, בישיבת 21.3.12, שבמסגרתה נשמעה עדותו של החוקר, פואז מאג'ד (ע"ת 8), ראש שלוחת יה"ב, הונאה בתאונות דרכים בזמן התרחשות האירועים נשוא תיק זה, ואף הוגשה אמרת ההודיה (ת/4 במקור ואשר סומנה ת/13 בגלגולו השני של התיק) לא הושמעה התנגדות המערער להגשת האמרה ולא התבקשה עריכת דיון ייעודי לבחינת קבילותו. במסגרת עדותו של עד זה נשאל העד במפורש אם הוא או חוקר אחר הפעיל לחצים על המערער לצורך חילוץ דברי ההודיה מפיו והשיב על כך בשלילה (ראו עמ' 84 לפרוטוקול, ש' 10-15).

יוצא, אפוא, שהימנעות בית-משפט קמא מעריכת משפט זוטא נבעה מטעם אחד בלבד - העדר בקשה מצד בא-כוח המערער לערוך משפט שכזה. בנסיבות אלו, בית-המשפט בהחלט רשאי היה להסתפק בהימנעות הסגור מלהתנגד לקבלת המסמך כראייה קבילה ולבחון את ההודיה במישור משקלה, כפי שאף עשה במסגרת הכרעת-דינו. בהיבט המשפטי, אכן, סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, קובע כי עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה תהא קבילה "רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה, ובית-המשפט ראה שההודיה היתה חופשית ומרצון". כאשר ישנה התנגדות לקבילותה של הודיה, על בית-המשפט לקיים דיון בנושא הקבילות במסגרת משפט זוטא שהוא "מסגרת דיונית עצמאית, המשולבת כיחידה נפרדת בתוך המסגרת הכוללת של הדיון באישום גופו" [י' קדמי, על הראיות (כרך א', תשס"ד)]. את ההתנגדות לקבילות ההודיה על הנאשם להעלות בעת שהמאשימה מבקשת להציגה כראיה. נקבע כבר כי מקום בו לא הביע הנאשם התנגדות להגשת ההודיה בשלב שהתביעה מבקשת להגישה, שוב אין הוא יכול לעורר התנגדות לקבילותה בשלב הערעור. (ראו ע"פ 1382/99 בלחניס נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 11331/03 קיס נ. מדינת ישראל, פד"י נט (3) 453, 464).

כפי שראינו לעיל, בשום שלב במהלך שמיעת המשפט בעניינו לא דרש בא-כוח המערער לערוך משפט זוטא לבחינת קבילות הודייתו. לפיכך, אך מובן הוא, שבית-המשפט קיבל את הראיה ובחן אותה לגופה במסגרת הכרעת דינו. על כל פנים, ולמעלה מן הנדרש נציין, שההלכה הפסוקה קובעת, שקבלת הודיה כראיה ללא קיום משפט זוטא אף שהוצגה התנגדות לקבילותה, אינה מביאה לפסילת ההודיה באופן אוטומטי. מקום בו מצא בית-המשפט לערעור שבנסיבותיו של העניין לא נגרם לנאשם עוול בשל אי-קיום משפט הזוטא, והגנתו לא קופחה, ההודיה לא תיפסל (ראו קדמי הנ"ל, בעמ' 109; ע"פ 1520/97 חדד נ. מדינת ישראל, פד' נה (2) 337 וכן פסק-דין קיס הנ"ל, בעמ' 466).

אכן, כמו בפרשת קיס הנ"ל גם בענייננו, משפט הזוטא "נבלע" למעשה בהליך העיקרי. הגנתו של המערער לא קופחה בשל כך. בית-המשפט קבע קביעות מהימנות ברורות וחד-משמעיות בכל הנוגע לטענות המערער המתייחסות לאמצעים פסולים אשר ננקטו נגדו ודחה אותן לגופן אחת לאחת לאחר שהעריך הן את מהימנות החוקר, הן את מהימנות המערער. בנסיבות אלו, דומה שעריכת משפט זוטא לא הייתה מועילה למערער.

טענות שבעובדה הכלולות בערעור

נפנה כעת לבחון את טענותיו המהותיות של המערער נגד הכרעת-דינה של הערכאה הראשונה.

הסנגור קבל על כך, שתעודה רפואית, אשר הוגשה מטעמו של המערער להוכחת פציעתו זכתה להתייחסות מפקפקת

בהתחשב בכך, שנרשם עליה בטעות תאריך שגוי (22.3.04) ולא תאריך התאונה (22.5.04).

אכן, הרופא הסביר בפני בית-משפט קמא את מקור הטעות ודומה שהסבר זה התקבל על דעת בית המשפט; לפיכך, לא

שימש הדבר כעילה לקעקוע מהימנות עדותו. (ראו עמ' 110, ש' 5-1, וכן עמ' 115, ש' 32-28 בהכרעת-הדין).

הסנגור טען, כי ראוי היה לקבל את עדות המערער בפני בית-המשפט כמהימנה ולהעדיף את ערכן הכולל של הראיות אשר

תמכו בגרסתו על-פני משקלן של הראיות אשר סתרו אותה. דא עקא, שבית-משפט קמא קבע ממצאים ברורים לחלוטין

בכל הנוגע לאמינות עדות המערער, וכידוע, בכגון דא ערכאת ערעור איננה ממהרת להתערב:

"הלכה היא, כי בית-המשפט בשבתו כערכאת ערעור איננו נוטה להתערב בממצאים עובדתיים אותם קבע בית-משפט של

הערכאה הדיונית אשר שמעה את העדויות, התרשמה מהן ובחנה אותן, אלא במקרים חריגים (ראו ע"פ 11/99 שוורץ נ'

מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769, 780; ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 225, 234). בפרט כך הוא כאשר

מדובר בממצאי מהימנות, שהרי הערכאה הדיונית היא המתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעדים וממהימנותם,

כשבעניין זה יכולתה של ערכאת הערעור מוגבלת (ראו ע"פ 7595/03 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 2485/00

פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924; ע"פ 406/78 בשירי נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 393, 437). (ע"פ

10943/03 אלעסימי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.12.2005).

תחילה, דחה בית-המשפט את טענת המערער שאמרת הודייתו לא הוקראה לו (עמ' 15, ש' 4-5); בית-המשפט ציין את העובדה שרופאו של המערער אישר שלא נמצאו כל סימני חבלה למעט "רגישות במישוש", מה שמעמיד בספק את הגרסה (עמ' 115, ש' 14); בית-המשפט דחה את גרסת בן-דודו של הנאשם, העד זייד חוסיין כשטען שהמערער לא אמר לו "שיגיד שרכב פגע בו" (עמ' 125, ש' 18-19); בית-משפט קמא קובע "חוסר-אמינות" בגרסת המערער ביחס לעצם הפגיעה לנוכח תיאור אופייה של הפגיעה ודרך התרחשותו של האירוע אל מול האמור בתעודה הרפואית (עמ' 115, ש' 23-26). גם העלאת הטענה בדבר כאבים באצבעות לראשונה בבית-החולים עוררה תמיהה בלבו של השופט המכובד קמא (עמ' 115, ש' 28-32). "חיזוק נוסף לחוסר אמינות" המערער מצא בית-משפט קמא בכך, שהמערער מצא לנכון ללכת תחילה לביתה של הנהגת ורק אחר-כך פנה לטיפול רפואי (עמ' 116, ש' 2-4).

ממצאי המהימנות הללו הביאו את בית-משפט המלומד קמא לכלל מסקנה עובדתית כדלקמן - "במצטבר מכל האמור לעיל, סבור אני שאכן הודעת הנאשם, על-פיה אכן מדובר בהודעה כוזבת יש לאמצה שכן לא מצאתי כל סיבה נראית לעין לקבוע שאכן מדובר בהודאה בחקירה אשר הוצאה תחת אימונים או לחץ".

את הטענה שהנהגת ציינה באוזני הבוחן שמאן דהוא התפרץ בין כלי-רכב זו שללה; עמדתה זו התקבלה על דעת בית-משפט קמא. "יאמר מיד, הטענה, כי הנהגת מהא אמרה אי-פעם שמדובר בהולך-רגל שהתפרץ לכביש מתבססת על רישום בתיק אגף התנועה שהוגש לבית-המשפט (נ/3). בתמצית התיק צוין בכתב-ידו של הבוחן - "מוסרת שאין מעבר והתפרץ מבין שני כלי-רכב חונים". מיד לאחר מכן, מציין הבוחן את דעתו, כי "לפי דעתי, יה"ב", דהיינו, כי לדעתו האמור בתיק שעניינו ניסיון להונות את חברת הביטוח.

יודגש, באף אחת מאמרותיה של העדה אשר הוגשו לפני בית-משפט קמא (10.6.04 ו-13.2.05) לא טענה האחרונה כי המערער התפרץ בין כלי רכב חונים אלא ציינה שהוא הלך במרחק כמטר מרכבה ובמקביל אליו. טענת הפגיעה בו הוכחה על-ידיה מכל וכל בכל הפעמים, שבהן נדרשה לנושא.

הסנגור ביקש מאיתנו לקבל את טענות בן-דודו של המערער, שלפיהן אמרתו המשטרית, בה הפליל את המערער איננה ראויה לאמון שכן הוצאה ממנו בלחץ וכן שהמערער מעולם לא התבטא באוזניו, כי הוא בדה את התאונה מליבו כדי לתבוע את חברת הביטוח.

בית-משפט קמא הנכבד דחה גרסה זו של העד כבלתי-אמינה (עמ' 115, ש' 18) ודחה מכל וכל את טענותיו שבמסגרת אמירתו המשטרית נרשמו דברים שלא אמר. בית-המשפט כינה טענה זו "טענת סרק שאין לה כל תמיכה בראיות, כל שכן הינה בלתי-סבירה לאור עדות גובה ההודעה לגבי נסיבות גביית ההודעה". הדברים, לטעמנו, מדברים בעד עצמם, ואיננו רואים צורך או מקום להוסיף עליהם. אנו סבורים, שלאור קביעות ברורות אלו, לא תוכל עדות בן-הדוד בבית-המשפט לסייע בשום דרך שהיא לגרסת המערער.

טענת ההגנה, שלפיה הנהגת ביקשה להימלט מאחריות לפגיעה במערער מאחר שהיתה נהגת חדשה וקיים ספק לגבי קיומו של כיסוי ביטוחי לנהיגתה, איננה אלא ספקולציה אשר איננה מתבססת על חומר הראיות. גם בעובדה שראתה את המערער ממשיך ללכת לדרכו אין כדי להטיל ספק באמינותה בהתחשב בכך שציינה שנסעה במהירות אפסית באזור צפוף ושהכירה את המערער לפני האירוע.

הטענה, לפיה קיימת סתירה בין גרסת הנהגת לבין גרסת אחותה, איננה מבוססת בחומר הראיות. השתלשלות הדברים כפי שתוארה על-ידי השתיים בעדויותיהן בבית-המשפט היא קוהרנטית ועולה היטב בקנה אחד עם הגרסה, שלפיה הנהגת השיבה את כלי-הרכב לאחותה; כי בשעה זו כלל לא ידעה שקיימת טענה שפגעה במאן דהוא; שאחיה, שאליו פנה המערער יצר קשר טלפוני עם האחות בעלת-הרכב ושאל אותה לגבי האירוע וכי רק אחר-כך, יצרה זו קשר טלפוני עם הנהגת על-מנת לברר אם אירע דבר במהלך נהיגתה.

מהמקובץ עולה, שמשקלו של המכלול הראייתי המצביע אל עבר אשמתו של המערער עולה לאין שיעור על משקל המכלול הראייתי המטיל ספק באשמה זו. הודייתו הקבילה של המערער שהודיע הודעה כוזבת על-מנת לקבל את כספי הביטוח; הודעת בן-דודו, שאישר ששמע דברים אלה מפיו; עדויותיהן של הנהגת "הפוגעת" ואחותה; העדר קוהרנטיות בין טענות המערער לבין התנהלותו לאחר התרחשות התאונה כביכול והאמור בתעודות הרפואיות שנרשמו בעניינו. סוף דבר

מן המקובץ עולה, כי הכרעת-דינה של הערכאה הראשונה, אשר ניתחה את כל הראיות אשר הובאו לפניה והפעילה כלים של סבירות והיגיון בבחינתן, בדין יסודה.

משעדות הנהגת התקבלה כאמינה, ואמרותיהם המפלילות של המערער ובן-דודו במסגרת חקירתם במשטרה התקבלו כאמינות אף הן, ומנגד, נדחו עדויותיהם בפני בית-המשפט, סברנו שמסקנתה של הערכאה הראשונה, שלפיה אשמתו של המערער הוכחה מעבר לכל ספק סביר, בדין יסודה.

התוצאה היא, אפוא, שהערעור על הכרעת-הדין נדחה.

הסנגור הודיע כי הוא איננו עומד על ערעורו על גזר-הדין ולפיכך, גם ערעור זה נדחה.

פסק-דינה של הערכאה הראשונה ייוותר, אפוא, על כנו ככתבו וכלשונו.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 5 מאי 2016, במעמד הנוכחים.